

JEANNE RYAN

N

E

R

V

ADEVĂR SAU PROVOCARE

E

Traducere din limba engleză de Liviu Szöke

LEDA EDGE

Eu sunt fata din spatele cortinei. La propriu. Dar, după ce trag într-o parte cortina cea grea pentru actul doi, am patruzeci de minute de omorât, căci nu mai trebuie să mă ocup de schimbarea costumelor sau de machiaj, decât dacă un actor are nevoie de un retuș de ultim moment. Trag adânc aer în piept. Pentru o noapte inaugurală, lucrurile au mers ca unse, ceea ce mă cam îngrijorează. Întotdeauna ceva merge prost în noaptea inaugurală. Așa cere tradiția.

Mă gândesc dacă să mă duc în cabina fetelor, unde se va vorbi numai despre băieți, sau să rămân afară pe coridor, unde aș putea da peste unul, ei, de fapt, peste unul anume. Din moment ce băiatului la care mă gândesc îi vine rândul peste zece minute, aleg să rămân pe coridor și scot telefonul din buzunar, cu toate că doamna Santana, profesoara noastră de actorie, ne-a amenințat cu moartea dacă îndrăznim să le deschidem în timpul spectacolului.

Nimic nou pe pagina ThisIsMe. Ceea ce nu e deloc surprinzător, din moment ce majoritatea prietenilor mei se află în public sau pe scenă. Scriu și trimit un mesaj: Au mai rămas

câteva bilete pentru următoarele două reprezentații, așa că luați-vă unul și mișcați-vă fundurile aici dacă încă n-ați făcut-o! Gata, mi-am îndeplinit datoria de cetățean model.

Odată cu mesajul încarc și o poză pe care i-am făcut-o celei mai bune prietene, Sydney, starul piesei, alături de mine. Fotografia pare desprinsă din cărțile acelea cu imagini contrastante folosite la grădiniță, pentru că ea arată ca o păpușă Barbie hollywoodiană blondă, iar eu arăt, lângă ea, ca o păpușă Blythe* retro, cu pielea palidă, cu părul castaniu-închis și cu ochii un pic prea mari pe fața mea micuță. Dar cel puțin fardul metalic pe care l-am împrumutat din trusa de machiaj a actoarelor îi face să pară mai albaștri decât de obicei.

Pe ecranul telefonului îmi apare o reclamă la Custom Clothz, care promite să-mi demonstreze cât de bine voi arăta în cea mai recentă rochie de vară pe care au scos-o. Hainele subțiri de vară exprimă un optimism exagerat în Seattle, mai ales în luna aprilie, dar una de culoarea levănțicii, cu o fustă care mi-ar acoperi complet picioarele, este pur și simplu de nerefuzat, așa că încarc o poză și completez spațiile pentru înălțime: 1,62 metri și 50 și ceva de kilograme. În timp ce studiez cu atenție ce alte măsuri trebuie să mai introduc, un râs familiar se-aude din cabina băieților, urmat imediat și de posesor, Matthew, care vine cu precauție spre mine și mă atinge cu umărul, sau, mai degrabă, umărul meu se freacă de bicepsul lui îndelung lucrat pe terenul de fotbal.

Se apleacă, în așa fel încât gura îi ajunge la câțiva centimetri de urechea mea:

* Păpușă de cca 28 cm, cu un cap supradimensionat și ochi mari care își schimbă culoarea prin tragerea unui șnur. A fost creată în 1972, și este însoțită de îmbrăcăminte și pantofi (n. red.).

— 34B*, corect?

Ah, cum de-a citit atât de repede ce scria pe telefonul meu? Îmi schimb poziția, ca să nu mai poată vedea ce scrie acolo.

— Nu-i treaba ta.

Mai degrabă 32A, îmi spun în gând, mai ales în seara asta, când sutienul aproape transparent pe care-l port nici măcar n-are pretenția că poate înfăptui miracole.

Râde.

— Aveai de gând să împarți informațiile astea cu persoane complet necunoscute, dar nu și cu mine?

Închid telefonul și ecranul se întunecă.

— E doar pentru o reclamă idioată, să știi, nu pentru o persoană reală.

El se răsuțește și ajungem astfel față în față. Își proptește brațele în perete, de-o parte și de alta a capului meu, după care vorbește cu vocea aia a lui catifelată, care întotdeauna pare că dezvăluie un secret nemaipomenit:

— Haide, chiar vreau să te văd în rochia aia.

Îmi duc mâna la spate.

— Pe bune?

Propria-mi voce pare un scârțâit scos de un disc de vinil, prin comparație cu a lui. Adorabil, ce mai.

Întinde mâna pe lângă mine și-mi ia telefonul dintre degete.

— Sau poate că te-ai putea îmbrăca în ceva, știi tu, mai lejer.

Revine în poziția inițială, lângă mine, și își face de lucru cu telefonul meu, arătându-mi o poză cu fața mea suprapusă peste un trup în lenjerie albă. Bustul meu pare mult mai impunător decât în realitate, undeva pe la mărimea D.

Simt cum încep să mă înroșesc de la gât în sus.

* Măsura la sutien (n. trad.).

— Amuzant. Ce-ar fi să-ți facem și ție una acum?

Începe să-și descheie nasturii de la cămașă.

— Pot să pozez în persoană, dacă vrei.

Coridorul devine înăbușitor, așa că îmi dreg vocea.

— Ăăă, trebuie să rămâi îmbrăcat în costum, așa că ce-ar fi dacă am începe cu o variantă virtuală a ta?

La naiba, aș putea oare părea mai puțin atrăgătoare de-atât?

Ochii lui sclipesc, parcă mai verzi decât de obicei.

— Sigur, dar după ce terminăm să ne jucăm de-a îmbrăcatul cu Vee cea virtuală.

Ne înghesuim unul în altul, în timp ce el alege diverse modele de furouri și bikini. De fiecare dată când încerc să-i smulg telefonul din mână, el râde și nu mă lasă să i-l iau. Încerc o tactică diferită, nonșalanța. Aproape că funcționează atunci când îl surprind cu o mișcare rapidă. Nu suficient de repede pentru a-i putea smulge telefonul din mână, dar cel puțin reușesc să lovesc porțiunea de ecran care trebuie, închizând astfel site-ul care îți îmbracă poza cu diverse modele de haine. Este înlocuit cu o reclamă la un joc nou care se numește NERVE, ceva ce practic seamănă cu Adevăr sau Provocare, fără partea cu adevărul. Sub un banner care anunță UITE CINE PARTICIPĂ! apar trei poze în miniatură cu copii care îndeplinesc diverse misiuni.

Matthew înalță din sprâncene.

— Hei, hai să ne uităm la fata asta care a primit provocarea să se prefacă a fura dintr-un magazin.

Înclină telefonul ca să o privim amândoi pe tipa plină de piercinguri care își îndeasă mai multe sticlute de oja în pantalonii de camuflaj. Ăăă, chiar și dacă doar se prefacă că fură, tot pare o infracțiune să-și bage marfa aceea în pantaloni. Cum trece de punctele de control din aeroporturi cu toate acele alea de siguranță înfipite în pielea de pe maxilare? De parcă îmi

aude gândurile sarcastice, se răsuțește spre cameră și ne arată degetul mijlociu. Imaginea se apropie de trăsăturile ei ca de lup și mă face să-mi încordez umerii. Cu un surâs răutăcios, iese din magazin și merge până în parcare, unde folosește oja pentru a-și desena pe frunte trei litere X de culoare purpurie.

Imaginea se întunecă și Matthew apasă cu degetul sub ea pentru a-i da fetei o notă de patru, din maximum cinci.

— Eu i-aș fi dat doar trei, dacă e să mă întrebi pe mine. Provocarea spunea că trebuie doar să se prefacă, nu să fure cu adevărat din magazin, spun eu. Ce proastă se înregistrează în timp ce încalcă legea?

Râde.

— Și tu acum. A fost nevoie de ceva curaj. Și cine se va plânge că a dus provocarea mai departe decât i s-a cerut? Va fi distractiv s-o urmărim în rundele live.

— Hei, să nu cumva să pomenesci de asta în fața lui Sydney. Murea de nerăbdare să se înscrie la jocul de luna asta, după care a aflat că înscrierea este programată în aceeași seară în care avem reprezentarea finală.

— Ce, să fie eroina principală într-o piesă nu e suficient pentru ea?

Îmi mușc buza. Deși o necăjesc pe Sydney spunându-i că se comportă ca o divă, n-am de gând s-o vorbesc pe la spate.

— Să joci într-o piesă la liceu nu-ți aduce cine știe ce premiu.

Ridică din umeri și atenția i se mută din nou la telefon.

— Hei, ia uită-te la clipul ăsta cu tipul care-și lasă câinele să-i soarbă supa din gură.

— Ce scârbos.

Chiar și-așa, Matthew tot îi dă cinci stele. Imediat după asta apare un anunț care spune: ÎNCARCĂ-ȚI PROPRIUL VIDEO-

CLIP ȘI AI ȘANSA SĂ PARTICIPI LA JOCUL LIVE DE SÂMBĂTĂ. ÎNCĂ NU E PREA TÂRZIU!

Îmi flutură telefonul prin fața ochilor.

— Ar trebui s-o faci, micuță Vee.

— Alo? Ai uitat că trebuie să mă ocup de machiajul tău de sâmbătă?

— Voiam să spun că ai putea participa măcar la rundele preliminare, așa, doar ca să arăți că poți. Dacă ai noroc și ești aleasă pentru rundele live, atunci s-ar putea ocupa altcineva de machiaj în locul tău.

Evident, el crede că e imposibil să fiu aleasă și, chiar dacă aș reuși, oricine mi-ar putea lua locul ca să arunce cu un pic de vopsea pe fețele actorilor. Dintr-odată, mă simt mult mai mică.

Trag de fustă în jos.

— De ce m-aș deranja? Oricum n-aș putea lua în serios jocul ăsta.

Luna trecută, atunci când s-a lansat jocul, mi-am strâns prietenii la mine acasă și am urmărit împreună primele runde care se desfășurau live. Să fii Observator era destul de interesant. Și jucătorii ăia care se luau la întrecere pentru marele premiu pe Coasta de Est, care stătuseră jumătate de oră cu degetele de la picioare atârând în gol pe marginea unui acoperiș? Nu, mulțumesc.

Matthew mai apasă câteva butoane de pe site-ul lui NERVE.

— Uite o listă de provocări pe care le-ai putea încerca și tu: Să mănânci cu mâinile goale într-un restaurant de fițe, să intri într-un magazin alimentar cu produse exotice și să ceri testicule de ța...

— Nu particip la nicio provocare.

Tastează ceva pe telefonul meu.

— Știi că nu vrei. Mă joc și eu cu tine, fiindcă ești atât de drăguță când te-nroșești.

Greta, care se ocupă de recuzită, vine din culise și-l bate pe braț.

— Intri în două minute.

Îmi dă telefonul înapoi și e deja la trei metri de mine când văd că mi-a modificat statusul de pe ThisIsMe de la *Singură* la *Interesată*. Inima parcă îmi tresaltă. Deși mai am aproape o jumătate de oră până la lăsarea cortinei, mă duc după el în culise. Matthew intră sub lumina reflectoarelor și-și ocupă locul în stânga scenei, alături de Sydney, unde se tachinează, se contrazic, se sărută și cântă împreună înainte ca piesa să se termine.

În aceste momente, Sydney domină scena categoric, o blondă strălucitoare și dramatică. Mă simt tare mândră la gândul că la imaginea spectaculoasă din fața mea am contribuit și eu, folosindu-mă de dotările cu care a înzestrat-o natura. Desigur, am petrecut mai mult timp ocupându-mă de Matthew, încercând să-i accentuez fiecare trăsătură a feței cu o grijă aproape drăgăstoasă. Chiar și de la șase metri distanță, sclipirea pe care o aruncă lumina reflectoarelor în ochii lui îmi înmoaie genunchii.

Recit și eu replicile alături de actori timp de jumătate de oră, cât a mai rămas din piesă, până ajungem la finalul în care îndrăgostiții despărțiți de soarta nemiloasă se regăsesc. Matthew ia fața lui Syd între mâini și buzele li se lipesc timp de o secundă, două, trei. Îmi mușc și eu buza, luptându-mă cu fiorul de invidie pe care îl simt, chiar dacă Syd insistă că farmecul lui Matthew este supraevaluat și că nu are deloc calități evidente. Ea mereu crede că știe ce mi se potrivește cel mai bine.

Ceilalți actori li se alătură lui Sydney și Matthew în cântecul final, iar eu trag cortina, punând capăt piesei. După ce actorii vor termina cu plecăciunile la rampă, treaba mea s-a terminat și nu va mai trebui decât să merg până la garderobă pentru a strânge costumele. Zona rezervată fetelor este plină de mirosul de fixativ și de parfumul unui imens buchet de trandafiri, așezat în mijlocul unei mese. Verific biletul prins de el. Pentru Syd, firește. Câteva minute mai târziu apar în cameră și ea și celelalte fete care au jucat pe scenă, cu respirația tăiată și chicotind întruna.

Mă reped să îmi îmbrățișez cea mai bună prietenă.

— Ai fost extraordinară, Syd! Iar acum, uite ce-a sosit pentru tine.

Scoate un țipăt scurt și deschide felicitarea. Ochii i se deschid larg.

— Un fan anonim.

Vreau să scot un geamăt când îmi dau seama de această stratagemă prea evidentă.

— Anonim timp de două minute, după care va apărea pentru a-și primi răsplata.

Miroase florile și zâmbește, obișnuită să fie în centrul atenției.

— Părinții tăi nu s-au răzgândit în legătură cu diseară?

Simt cum mi se formează un nod în gât.

— Nu. Dar cel puțin mă lasă să scap de închisoare pentru petrecerea de după ultima voastră reprezentație.

După cinci luni în care nu le-am ieșit nici măcar o dată din cuvânt, i-am convins până la urmă să-mi redea libertatea. Va fi pentru prima oară când mi se va permite să ies cu prietenii, asta dacă nu pun la socoteală ocaziile când puteam lucra pentru piesa de teatru sau când mergeam să învăț la bibliotecă, de când s-a petrecut „incidentul”, care chiar a fost un incident

doar în imaginația părinților mei. Nu că m-ar fi crezut când insistam în mod repetat că nu s-a întâmplat nimic.

— Atunci nu mă duc nici eu, spune Syd.

Mă prefac că o lovesc în braț cu pumnul.

— Nu te prosti. Ți-ai câștigat dreptul la o petrecere pe cinste. Numai să nu fii atât de mahmură a doua zi încât să apari cu cearcăne întunecate. Harul meu în materie de machiaj are și el o limită.

Începe să-și desfacă șireturile de la corset.

— Ești sigură? La petrecere, mă refer. Am încredere deplină în abilitățile tale de cosmeticiană.

O ajut cu legăturile de la spate.

— Sigur. O să-mi povestești cum a fost sau, și mai bine, poți posta niște poze, în regulă?

După ce ea și celelalte fete s-au schimbat de costume, adun hainele la fel cum făcea Cenușăreasa, verificând dacă nu cumva au nevoie de vreun retuș cu fierul de călcat sau dacă a rămas vreoa pată pe ele, pentru ca totul să fie perfect la spectacolul de mâine. Sydney mă mai îmbrățișează o dată înainte să dispară împreună cu Greta și cu celelalte fete.

La câteva minute după ce am rămas singură, Matthew își vâra capul în cameră.

— Ce face micuța Vee cea îndrăzneță?

Chiar dacă încep să simt fluturi în stomac atunci când îl văd, încerc să-mi păstrez calmul și studiez cu mare atenție o jachetă din tweed, verificându-i manșetele.

— Sunt bine.

Cine mai are nevoie de o petrecere diseară când pot rămâne ceva vreme cu el înainte de ora la care trebuie să ajung acasă? Da, poate că statusul meu s-ar putea transforma în interesată, în cele din urmă.

— Mergi și tu cu Syd la petrecerea de la Ashley?

— Doar ea se duce. Eu nu pot.

— Încă mai ești pedepsită? Ce naiba, fată, învață și tu mai mult.

La fel ca o mare parte din prietenii mei, și el crede că strictețea cu care se poartă părinții mei cu mine este cauzată de notele mele proaste de la școală. Doar Sydney cunoaște adevărul.

— Cel puțin mă lasă la petrecerea de după ultima reprezentatie. Dar trebuie să vin acasă la miezul nopții.

Poate că dacă îl pun la curent cu viitoarea mea libertate, mă va ajuta să profit de ea sâmbătă seară.

Arată cu capul înspre trandafiri:

— A aflat de la cine i-a primit?

Mi se taie respirația pentru o clipă.

— De unde știi că sunt de la o persoană anonimă?

Îmi face cu ochiul.

— Am eu metodele mele. Ne vedem mâine. Clătinând încet din cap, mă mai măsoară o dată cu privirea și-mi spune: Hmm, ești mult prea drăguță ca să muncești în culise.

După care dispare.

Asta-i tot? Avem și noi ocazia să rămânem singuri pentru câteva minute și el dispare? Stomacul parcă mi se revoltă. Și de ce i-o fi păsat de flori? Am încercat să evit să trag vreo concluzie, așa că am început să iau variantele pe rând. Poate că un prieten de-ai lui s-a îndrăgostit de Sydney și Matthew tatonază terenul pentru el. Dar ceva din glasul lui mi-a sugerat o oarecare nesiguranță, o anumită vulnerabilitate. Oare să fi fost Matthew cel care i-a trimis florile? Ea joacă rolul principal alături de el, dar totuși. Singura mea consolare este că dacă Matthew însuși a fost cel care i-a cumpărat florile, ea nici măcar nu s-a deranjat să le ia acasă.

Scrâșnesc din dinți în timp ce scot cheia din geantă pentru a descuia dulăpiorul în care se află arma secretă a oricărui manager de garderobă: o sticlă cu un atomizor, plină cu un amestec de apă și votcă. O metodă foarte ieftină ca să împrășpezi costumele. Doamna Santana insistă mereu că n-a avut nicio dată încredere să lase vreun elev să folosească această metodă fără ca ea să fie de față. Mă bucur că există măcar un adult care să aibă încredere în mine, mai ales prin prisma evenimentelor din ultima vreme, dar dacă mama sau tata ar afla de asta, cred că ar fi în stare s-o facă să-și piardă postul.

Aud zgomot de pași și Tommy Toth, cel care a creat decorurile și se ocupă de partea tehnică, își face apariția în cameră.

— A ieșit foarte bine în seara asta, nu?

Dau cu spray în interiorul unei rochii acoperite cu mărgele, care miroase puțin cam urât.

— Mda. Totul a mers ca uns.

— Toată lumea a plecat. Când termini, pot să te duc până la mașină.

Dacă s-ar acorda un premiu pentru creșterea celui mai politic copil, părinții lui Tommy ar câștiga la mare diferență de ceilalți. Chiar și în clasa a cincea, când făceam amândoi parte din patrula de elevi care dirija circulația în fața școlii, el se oferea să care și indicatoarele mele.

Ies din cameră pentru mă ocupa de costumele băieților, care se află în încăperea de alături.

— E-n regulă, nu am chiar atât de mult de mers.

El vine după mine.

— Ești bine?

Împăturesc o pereche de pantaloni de-ai lui Matthew, pe care îi aruncase pe spătarul unui scaun.

— Sunt bine. Doar că a fost o săptămână foarte aglomerată.

Își desface brațele larg.

— Mda, adevărul e că noi ne ocupăm cam de tot ce ar trebui să facă și ceilalți din echipă.

Dap, noi suntem coloana vertebrală. Fără să primim aplauze, totuși. Și nici trandafiri. Clipsec pentru a-mi opri lacrimile și mă întorc cu fața la el.

— Ai făcut o treabă excelentă, Tommy. Nimeni n-ar mai fi putut construi așa un decor ca tine.

Scena se transformă dintr-un sat afgan răvășit de război într-un club de noapte din Tokyo în exact un minut. Avem de-a face cu o piesă de teatru multiculturală.

Ridică din umeri.

— Nu fi modest. Meriți și tu la fel de multă atenție ca și actorii.

— Există și beneficii în faptul că nu te afli tot timpul în centrul atenției.

Sprâncenele mi se ridică până mi se lipesc de linia părului.

— Zi unul.

— Intimitatea.

Încep să râd, dar îmi iese ceva între un geamăt și un pufnet.

— Iar asta e un avantaj?

El ridică din nou din umeri. În timp ce termin de aranjat costumele, simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar. Îl scot și văd că am un mesaj de la mama, care-mi reamintește că trebuie să ajung acasă în patruzeci de minute. Oftez. Lesa mi se pare din ce în ce mai strânsă. După ce șterg mesajul, văd că Matthew a lăsat deschis linkul către site-ul lui NERVE. Jocul la care știe că n-am de gând să particip.

Mă întorc spre Tommy.

— Crezi că aș putea răspunde unei provocări?

Face un pas în spate.

— Ăăă, unei provocări? Nu știu. Dar ai multă charismă. Îți mai aduci aminte când eram într-a noua și ai inventat cuvinte noi pentru cântecul pe care trebuia să-l învățăm pentru serbare?

Pentru asta sunt eu cât de cât cunoscută? Versuri jignitoare, care de-abia dacă aveau vreo rimă? Strâmbând din nas, îi întind telefonul.

— Te-ai înscrie vreodată la jocul ăsta?

El se uită la site gânditor.

— Nu prea cred. E al naibii de riscant.

— Nu e genul meu, corect?

— N-am spus asta.

Stau lângă Tommy și dau clic pe linkurile de pe site. Enumeră o listă de provocări la care oamenii se pot înscrie pentru rundele live, alături de anunțuri care promit celebritate imediată și un videoclip exclusiv cu o parte din câștigătorii marelui premiu din ultima lună, în timp ce aceștia participă la premiera unui film. Două dintre fete afișează bijuteriile strălucitoare pe care le-au câștigat răspunzând unor provocări. Norocoasele.

Studiez lista cu atenție. Majoritatea provocărilor par desul de nașpa, însă una te îndeamnă să intri într-o cafenea, să-ți arunci apă rece în cap și să strigi: „Apa rece mă face să mă simt fierbinte.” Sună destul de stupid, însă pare mai puțin periculos decât să furi oă sau măcar să te prefaci că furi. Arunc o privire la ceas. Cafeneaua Gotta-Hava-Java se află în drumul meu spre casă. Dacă m-aș grăbi suficient de tare, aș putea s-o fac. Iar asta ar șterge cuvântul „micuță” din vocabularul lui Matthew, pe care îl adaugă lângă numele meu chiar și când îmi trimite câte un mesaj pe telefon, un obicei pe care l-a căpătat încă de când am început repetițiile pentru piesa de teatru. Chestii drăguțe, gen flirt, în special noaptea târziu.

Îmi mușc buza.

— Deci, Tommy, vrei să faci ceva ieșit din comun?

Obrajii îi devin dintr-odată rozalii.

— Sper că n-ai de gând să te înscrii la jocul ăla, nu?

— În niciun caz. Oricum ar fi prea târziu ca să mai fiu selectată. Dar n-ar fi distractiv să încercăm o provocare? Doar de dragul de-a vedea cum este?

— Ăăă, nu chiar. Clipește rapid, de parcă lentilele de contact l-au lăsat tocmai acum baltă. Îți dai seama că va fi postată online și o să se vadă peste tot în lume, din moment ce nimeni nu trebuie să plătească pentru a viziona filmările cu provocările preliminare, iar asta ar putea însemna o mulțime de oameni?

— Da, ai și tu dreptate, oarecum.

Își lasă capul într-o parte.

— Ești sigură că te simți bine?

Mă duc până la dulăpior pentru a încuia sticlucă cu amestecul pentru haine.

— Sunt bine. Nu e nevoie să vii și tu cu mine. Mă gândeam doar că ar fi distractiv.

— Poate că ar fi. Încuviințează din cap, în mod clar chibzând. OK, eu te filmez.

Aaa, da. Am uitat complet că mai am nevoie de cineva care să-mi înregistreze provocarea. Înșfac poșeta și trec pe lângă el, simțindu-mă ca o adevărată Lara Croft.

— Grozav. Hai să mergem.

El se grăbește să mă ajungă din urmă.

— Putem lua mașina mea.

Părinții i-au cumpărat de ziua lui un Audi demn de un film de acțiune.

— Nu, o luăm pe a mea, spun eu.

E provocarea mea.

În aer se simte o umezeală care nu se afla acolo cu un minut în urmă. Chiar dacă îmi voi turna niște apă în cap într-o cafe-nea, asta nu înseamnă că am chef să fiu udată și de ploaie. Mă grăbesc alături de Tommy către mașină, un Subaru vechi de zece ani, al cărui volan păcăne de fiecare dată când apăs pedala de frână. Dar e al meu și mă simt foarte confortabil în el. Urcăm amândoi și pornim la drum.

Încerc să fredonez odată cu cântecul hip hop de la radio, însă glasul parcă mi se tot frânge.

— Crezi că cei de la Gotta-Hava-Java își vor da seama că încerc să răspund unei provocări lansate de NERVE?

El cercetează bordul mașinii cu mare atenție, de parcă ar putea găsi acolo ceva mult mai interesant decât sistemul audio de proastă calitate, pe al cărui buton de volum se află un abtj-bild pe care scrie: DĂ VOLUMUL LA MAXIMUM!

— Nu cred că cei care le trec de obicei pragul fac parte din segmentul demografic căruia i se adresează NERVE.

Mă gândesc la cât de ușor îi iese pe gură cuvântul „demo-grafic”, de parcă l-ar rosti pentru o reclamă. Genul de lucru pe care îl spune și tata. Mă simt tare incomod când îmi aduc aminte de chipul palid al tatălui meu atunci când m-a văzut întinsă pe patul de spital, cu câteva luni în urmă, în timp ce continua să clatine din cap și să spună că ceea ce făcusem eu era atât de nepotrivit cu firea mea. Fetele ca mine nu ajung într-un garaj, cu motorul de la mașină pornit. Exact, îi spusese.

Scutur din cap pentru a-mi alunga imaginea din minte.

— Deci o să mă fac de râs în fața unor oameni care habar n-au că ce fac eu este pentru un joc. Perfect.

Luna trecută, un prezentator a ținut să le reamintească de mai multe ori celor care vizionau imaginile, cu o voce joasă,

din off, că jucătorilor nu li se permitea să le spună celor din jur că răspund unei provocări.

Sprâncenele ridicate ale lui Tommy sugerează un „Pfui”, însă e prea politicoasă să-l spună cu voce tare. În loc de asta, începe să-mi povestească despre un documentar care îi înfățișea pe elevii dintr-o școală de business de tip samurai, care trebuiau să cânte la colțurile unor străzi foarte aglomerate pentru a-și depăși inhibițiile.

— Poate că până la urmă ce vrei tu să faci se va dovedi benefic pentru tine, spune el.

Mă uit la el cu atenție. De fapt, arată mult mai bine decât am crezut eu vreodată, nu că am fi depășit vreodată stadiul de prieteni. Cu trăsăturile sale plăcute, cu atitudinea de „pot să fac tot îmi propun” și cu părinții săi bogați, care își permit orice, probabil că va ajunge să ocupe o funcție politică destul de importantă înainte să organizăm întâlnirea de zece ani de la absolvire.

Apoi îmi aduc aminte că încă nu am completat formularul de înscriere în joc.

— Vrei, te rog, să intri pe site-ul lui NERVE și să completezi acolo cu datele mele? îl întreb.

Își deschide telefonul și începe să citească întrebările cu voce tare, în timp ce completează răspunsurile. Îi dau adresa la care stau, numărul de telefon, adresa de e-mail, data nașterii (24 decembrie, aproape cea mai bună zi în care se poate naște un copil). Pentru persoanele de contactat în caz de urgență, ceea ce pare un pic cam exagerat pentru o provocare banală de două minute, le numesc pe Sydney, apoi pe Liv, Eulie, Tommy și, la final, pe Matthew, așa, de distracție.

Cinci minute mai târziu, după ce-am înconjurat de două ori cafeneaua, găsesc un loc de parcare la doar un cvartal distanță de Gotta-Hava-Java. Aerul și-a pierdut orice urmă din căldura

din timpul zilei, ceea ce promite o plimbare destul de incomodă înapoi până la mașină după ce voi îndeplini provocarea. Presupunând că mă voi descurca până la capăt, ceva de care o parte din mine a început să se îndoiască.

Îi dau lui Tommy geaca de pe mine.

— Poți s-o ții tu ca să am o haină uscată cu care să mă îmbrac după ce termin cu provocarea?

— Poate că ar trebui să-ți țin eu și poșeta, pentru orice eventualitate.

Cărui alt băiat i-ar fi trecut prin cap să aibă grijă și de accesoriile? Mă apucă tremuratul.

— Bine că te-ai gândit tu la asta.

Tommy îmi ia lucrurile cu gesturi delicate, de parcă s-ar teme că le-ar putea deteriora, ceea ce n-ar reprezenta o pagubă prea mare, din moment ce sunt toate cumpărate la jumătate de preț de la Vintage Love, magazinul în care lucrez.

Intrăm în cafenea și inima mi-o ia la goană când văd cât este de aglomerată. Una e să alegi o provocare dintr-o listă mai lungă de pe telefonul tău, și alta e să o duci la îndeplinire pe bune. Să o duc la îndeplinire – uf, asta e problema. Așa cum a fost proba pentru un rol în piesa de la școală, de la care am fugit, sau lucrarea aia despre relațiile internaționale pe care a trebuit să o citesc în fața întregii clase, cuprinsă de transpirații reci. De ce naiba vrea cineva ca mine să joace un astfel de joc?

Trag aer în piept, imaginându-mi-l pe Matthew sărutându-l pe Sydney pe scenă, în timp ce eu privesc din culise. Evident, tot ce fac acum este pentru a demonstra ceva. Mulțumesc, Introducere în Psihologie.

Tommy găsește un loc liber la o masă mare din centrul cafenelei și așază lucrurile noastre lângă el, apoi își face de lucru cu telefonul.

— Site-ul lui NERVE spune că trebuie să înregistrez totul direct pentru platforma lor, în așa fel încât să nu putem edita clipul înainte. O să încep când ești gata.

— Bun.

Mă furișez în spatele cozii de la teighea, luptându-mă cu senzația bizară că nu-mi mai pot controla picioarele. Am nevoie de toată concentrarea de care sunt în stare pentru a-mi așeza un picior de plumb în fața celuilalt, de parcă înaintez cu greutate printr-o piscină umplută cu sirop dens. Respiră, respiră, respiră. Măcar dacă aburul din cafenea n-ar fi atât de puternic. Sistemul de ventilație de aici e nașpa. Părul și hainele îmi vor duhni mult timp după ce voi ieși afară. Oare mama își va da seama?

Un cuplu din fața mea se sfădește dacă să ia chai, din moment ce conține cofeină și e seară, în timp ce un grup de femei din fața lor îl sâcâie pe barista cu întrebări despre numărul de calorii din fiecare produs. Zgomotul vorbăriei lor pur și simplu mă irită. Vreau să țip în gura mare că cei care-și fac griji cu privire la numărul de calorii n-ar trebui să intre în locuri pline cu zeci de feluri de produse de patiserie.

Îi fac semn unui barista, ca să-i atrag atenția. Acesta doar îmi zâmbeste, în timp ce apasă o pompă ce iese din espresso. Ceasul de pe perete indică ora 9:37. La dracu', mai am douăzeci și trei de minute la dispoziție, după care sunt consemnată, și-mi dau seama că mai trebuie să-l duc și pe Tommy să-și ia mașina înainte să pot pleca acasă. Îmi fac loc cu forța prin mulțime, stârnind un șir de proteste furioase. Poate că dacă își vor da seama ce am de gând să fac, vor tăcea din gură. Nimeni nu vrea să se pună contra unuia care vrea să facă un gest nebunesc. În capătul îndepărtat al teighelei se află o carafă plină cu apă în care plutesc cuburi de gheață, iar alături de ea se află un teanc de pahare din plastic. Umplu unul dintre pahare până

la buză și mă mișc până ajung într-un loc din apropierea lui Tommy, încercând în tot acest timp să nu vărs nicio picătură, în ciuda tremurului care mi-a cuprins și brațele, și picioarele.

9:39. Inspir adânc și dau din cap spre Tommy, care își îndreaptă telefonul spre mine și șoptește ceva ce nu pot distinge. Câteva persoane din apropiere înalță din sprâncene, aruncându-mi priviri curioase. Tommy îmi zâmbește și ridică degetul mare în sus, ceea ce are darul să mă facă să simt un fior de recunoștință în piept. Mi-ar fi fost imposibil să fac totul de una singură. Poate că încă e o sarcină imposibilă. Trupul nu mi se mai oprește din tremurat, iar acum mai trebuie să mă lupt și cu impulsul de-a izbucni în lacrimi. Frate, sunt jalnică. Nici nu-i de mirare că m-am înecat și n-am mai putut scoate o vorbă când am dat probă pentru un rol în piesa de la școală.

Mă holbez la ceas, simțind dintr-odată că privesc ca printr-un tunel îngust. Totul în jurul meu se întunecă. Nu mai văd decât ceasul, care pulsează precum inima care-și spune taina din poezia lui Edgar Allan Poe. E ridicol. Nu trebuie decât să-mi vărs un pahar de apă în cap și să rostesc o frază scurtă. Syd și-ar turna o carafă întreagă în cap, cântând în același timp și bucata ei favorită din *Les Mis**. Desigur, eu nu sunt ea.

Bătaia năvalnică a inimii devine bubuit și încep să-mi simt și capul mai ușor. Fiecare moleculă din corpul meu își dorește s-o ia la fugă. Sau să țipe. Ori amândouă odată. Îmi poruncesc să inspir și să expir. Provocarea va fi dusă la bun sfârșit în mai puțin de un minut. Mai am de îndurat doar vreo câteva secunde de teroare. Mă șterg cu mâna pe obraz. În timp ce minutarul ceasului se mișcă la 9:40, îmi dreg glasul, curățându-mi gâtul iritat.

* *Les Misérables*, musical bazat pe romanul lui Victor Hugo, pe muzica lui Claude-Michel Schönberg (n. red.).

Pot să fac asta? Întrebarea se repetă întruna, chiar și în timp ce ridic paharul deasupra capului. Senzațional, dar brațele încă îmi funcționează. Cu un glas ce pare nu mai mult decât o șoaptă, rostesc:

— Apa rece mă face să mă simt fierbinte.

Îmi torn câteva picături de apă în cap.

Tommy își mijește ochii, de parcă nu m-ar putea auzi.

Ridic vocea, care răsună ca un croncănit, și repet:

— Apa rece mă face să mă simt fierbinte!

Îmi torn în cap restul de apă rămasă în pahar. Șocul înghețat îmi limpezește mintea. O, Doamne, am făcut-o. Iar acum am rămas aici, udă flească, dorindu-mi, mai mult ca niciodată, să dețin abilitatea de a dispărea dintr-odată.

O femeie de lângă mine scoate un țipăt scurt și sare într-o parte.

— Ce naiba?

— Scuze, spun eu în timp ce apa îmi picură de pe nas.

Știu că ar trebui să fac ceva, însă tot corpul mi-a paralizat. Cu excepția ochilor, care observă milioane de detalii într-o clipită, și mi se pare că toată lumea prezentă mă consideră ridicolă. Devin conștientă de situație, rup vraja care mi-a blocat corpul și mă șterg pe față cu dosul palmei, în timp ce un tip îmi face poze cu telefonul. Îi arunc o privire urâtă, în vreme ce el îmi mai face o poză.

Tommy lasă telefonul jos, privindu-mă cu ochi holbați.

— Ăăă, Vee, o, frate, tricoul tău...

Arată cu degetul înspre pieptul meu, cu o expresie îngrozită. Îmi îndrept și eu privirea într-acolo, dar sunt întreruptă de un vânzător care aleargă spre mine cu un mop în mână. Rânjește când vede balta de la picioarele mele.

— Mă ocup eu de asta, spun, întinzând mâna după mop.

Oare de ce nu m-am gândit să înșfac niște șervețele?

El ține mopul departe de mine.

— Crezi că pot avea încredere să ți-l dau? Te rog, dă-te într-o parte. Și dacă nu cumperi nimic, te rog să pleci.

Rahat. Că doar nu i-am scuipat în blender.

— Scuze.

Mă grăbesc să ajung la ușă. Aerul de afară mă lovește peste tricoul ud, făcându-mă să mă simt ca și cum aș fi plonjat în Lacul Washington.

Tommy mă ajunge din urmă și-mi întinde geaca.

— Pune-ți asta pe tine, imediat!

Mă uit la tricou, văzându-l mult mai clar în lumina naturală, și respirația mi se oprește. Nu mi-a trecut prin cap să verific înainte de a-mi turna apă în cap ce culoare și din ce material este făcut tricoul de pe mine: este alb, din bumbac. Iar sutienul este dintr-o mătase moale și subțire. Chiar eu, responsabilă cu costumele actorilor, care lucrează cu jumătate de normă într-un magazin de haine, eu, care ar fi trebuit să-mi dau seama ce efect va avea apa aruncată peste un astfel de material. La fel de bine aș fi putut purta și un tricou din acelea care se folosesc la concursurile de tricouri ude. Sub lumina reflectoarelor, filmată tot timpul.

O, Doamne, ce-am făcut?